

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ «ΑΡΕΝΑ»

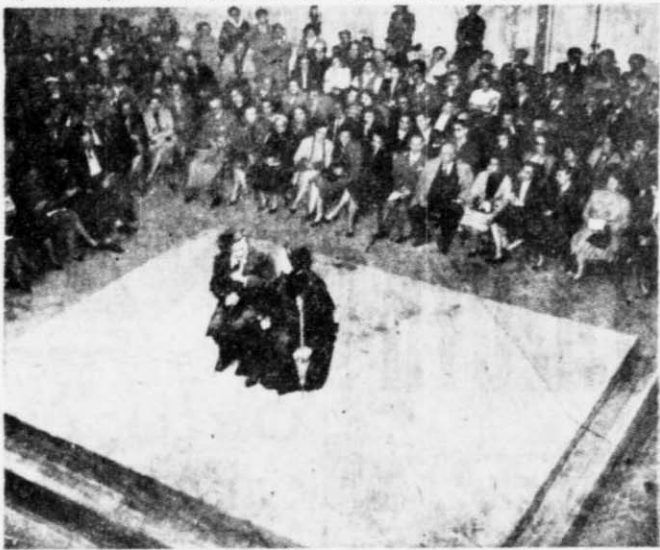
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΜΕ τις δυο εμφανίσεις τους στον «Παρνασσό» ο κ. Μήτσος Λυγίζος και οι εκλεκτοί καλλιτέχνες που μ' επί κεφαλής την κ. Κυβέλη τον συνετρεξαν στην αξιόπαινη προσπάθειά του εγκαινιάσαν και στον τόπο μας ένα σύστημα παραστάσεων, γνωστό από χρόνια στην Ευρώπη και στην Αμερική, το σύστημα του λεγομένου «κυκλικού θεάτρου».

Ο κ. Λυγίζος προτιμά να δ-νομάζει «Αρένα» το θέατρο αυτό, ωστόσο και η νέα ονομασία που του δίνει πιστοποιεί την παλαιότητα του «συστήματος», αφού άρενα έλεγαν οι Ρωμαίοι την κονίστρα των αμφιθεάτρων

και του κ. Λ. Καλλέργη. Από την άποψιν αυτή, ότι μας πρόσφερε ο κ. Λυγίζος στον «Παρνασσό» ξεπέρασε κατά πολύ το στάδιο του απλού πειραματισμού και χάρισε στους θεατές του μια γνήσια αισθητική απόλαυση.

Βάζοντας ωστόσο στην πλάστιγγα τα υπέρ και τα κατά του συστήματος της «αρένας» φρονούμε πως το «κυκλικό θέατρο» μόνο σε ώριμης κατηγορίας έργα προσφέρεται και πως δεν μπορεί ν' αντικαταστήσει το θέατρο της παραδόσεως με τις ανεξάντλητες δυνατότητες που διαθέτει για τη δημιουργία της καλλιτεχνικής απάτης. Γιατί σε τελευταίαν ανάλυ-

Η κ. Κυβέλη και ο κ. Γ. Παππάς, κατά την «πρώτην» του κυκλικού θεάτρου, που έδωκε με εξαιρετική έπιτυχία στην οίθουσα του «Παρνασσού».

και αφού το «κυκλικό θέατρο» είναι κι αυτό κατ' ουσίαν ένα πρόχειρο αμφιθέατρο.

Θα αναρρωτηθώ τώρα κανείς για ποιά λόγο ξαναγυρίζουμε σήμερα σε άπληρωτα συστήματα (άρμα θέσπιδος, μεσαιωνικά «πηνύματα» αγγλικών λαϊκών παραστάσεων κ.ά.) και ποιους αισθητικούς σκοπούς έξυπηρετεί ο πριμιτιβισμός των όπαδων του «κυκλικού θεάτρου». Οι λόγοι της αναγρονιστικής αυτής... καινοτομίας είναι κυρίως πρακτικοί. Έλλειψι έπαρκών κανονικών θεάτρων, υπερβολικές δαπάνες που συνεπάγεται μια τακτική παράσταση, πληθωρισμός του θεατρικού έπαγγέλματος, εύχερεια έπιβολής και καθιερώσεως νέων ταλέντων και δοκιμαστικής εφαρμογής νέων τρόπων θεατρικής έκφρασεως.

Έν τούτοις και οι αισθητικοί λόγοι που δικαιολογούν το «συστήμα» του «κυκλικού θεάτρου» είναι σοβαροί. Τα έντυπωμα, τα φώτα, η σκηνογραφική χηλιδή, η διακοσμητική φλυαρία των κοστούμιών και γενικώς ό,τι σχετίζεται με το θεαματικό μέρος μιας τακτικής παραστάσεως θέτουν κάποτε σε δεύτερη μοίρα τον ποιητικό λόγο, το θεατρικό κείμενο και δισπούν την προσοχή του θεατού. Έξ άλλου με την κατάργησι της πατροπαράδοτης ράμπας, της συμβατικής διαχωριστικής γραμμής μεταξύ ήθοποιών και κοινού, γίνεται πιο άμεση η έπαφή του τελευταίου με τα «δωόμενα» και προπάντων με τον ήθοποιό.

Έκτιμάμε κατ' αξίαν κάθε προσπάθεια που κατατείνει στην ανανέωσι των έκφραστικών μέσων του ήθοποιού και του δραματογράφου και κάθε πείραμα που απόβλεπει στην έξυγνισι του θεάτρου και ανοίγει, έστω και άρνητικά, καινούργιες προοπτικές. Ειδικά η προσπάθεια του κ. Λυγίζου με την έρμηνεία του «Ανδρειωμένου» των Χώλ και Μίντλεμας, του «Ηλιόλουστου πρωινού» των αδελφών Κιντέρο και του έξπρεσιονιστικού μονοπράκτου «Ε, σεις οι άπ' έξω» του Σαργιάν μπορεί να χαρακτηρισθώ ως άπολύτως έπιτυχής. Την απόδοσι, άλλωστε της σκηνοθετικής φροντίδος του κ. Λυγίζου υπεγράμμισεν ιδιαίτερα η άμωγη έρμηνεία των διαφόρων ρόλων, από καλλιτέχνες της όλης της κ. Κυβέλης, του κ. Γιώργου Παππά, του κ. Δημήτρη Χόρν, της δ. Άννας Συνοδινού

σι ή δημιουργία της απάτης αυτής που συγκινεί και μεταρσιώνει, αποτελεί τον τελικό σκοπό και της δραματικής και της σκηνικής τέχνης.

Έξ άλλου σε μια περίοδο που ο κινηματογράφος, το ραδιοφωνο και η τηλεόρασις έγκυμονούν τόσους κινδύνους για τη δραματική και τη σκηνική τέχνη, η «αρένα» ή το «κυκλικό θέατρο», με τη σημερινή τουλάχιστον μορφή των δεν μπορεί να δημιουργήσει στα εύρωτερα στρώματα του κοινού το αντίρροπο ποταμό της αποσπάσεως από όλισθηρές κατωφέρειες. Το θέατρο για να εκπληρώη την καλλιτεχνική και την κοινωνική αποστολή του, πρέπει να είναι πάνδημο. Και το «κυκλικό θέατρο» δεν είναι. Απευθύνεται για την ώρα σε λίγους έπαίοντες και στους σνόμπ.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ